

Probud' vnitřního Inda

Mnoho lidí chce vidět Indii. Málokdo ji však chce zažít. Takovou, jaká skutečně je. Když do této země přijedete, máte dvě možnosti: buď s odporem odmítnete hluk v ulicích, špinu, závěje odpadků a puch moči na nárožích, anebo otevřete své srdce a přijmete svět, za kterým jste přijeli.

Tomuto fenoménu říkáme probuzení vnitřního Inda. A jak se pozná, že váš vnitřní Ind se probudil? S blaženým úsměvem na tváři sedíte uprostřed noci na betelem zaplivaném peronu nádraží mezi zírajícími žebráky, špinavou rukou pojídate cosi strašně pálivého z novinového papíru, zatímco se kolem prohání obří potkani.

A vlastně by vám už ani nevadilo, kdyby zpožděný vlak vůbec nepřišel...

SVĚTLO NA VRCHOLU HORY

Nápad uskutečnit cestu na horu Arunáčalu v době, kdy tam každoročně probíhá festival zvaný Dípam (Světlo na vrcholu hory) vznikl v únoru 2013, kdy jsem se zúčastnila prožitkové cesty do Indie se Štěpánkou Trenz, která do Indie jezdí už jedenáct let. A co se stane, když se spojí Blíženec se Střelcem? Cokoliv! Ale rozhodně to bude živé, divoké a originální.

Začali jsme se od jara v Brně scházet se zájemci o cestu a připravovat se – zmírňovat obavy, kupovat letenky, učit se sbalit minimalistický batůžek a projít byrokracií získání indického víza. Spolupoutník Marek s kytarou dokonce složil píseň *Jako tažní ptáci*. Možná by to byla jen obyčejná cesta do Indie, kdyby se na ni nepřihlásili dva vozičkáři. Zprvu jsme se Štěpánkou váhaly, zda to není příliš bláznivý nápad. Ale vzhledem

k tomu, že jsem měla za sebou už několik čundrů s lidmi různého postižení – a to i na vozičkách –, nedělaly jsme rozdíly a vzaly je taky. S tím, že se cestou ukáže. „Když to někde nepůjde, půjdeme jinudy. Nevejdou-li se vozíky do vlaku, pojedeme autobusem, nevejdou-li se ani tam, půjdeme třeba pěšky!“ prohlásila se smíchem Štěpánka. Indové totiž říkají: „Sab kuč milega!“, což znamená „Všechno je možné!“, „Všichni nás odrazovali, že jsme úplní blázni – do Indie s vozičkáři. Ale my jsme v tom se Štěpánkou neviděly problém – všichni ostatní účastníci byli nesmírně otevření a ochotní celou cestu pomáhat. A bylo to potřeba. Bez stmelené a nesobecké skupiny bychom to samy nedokázaly. Představte si, jak se jede vozičkářům po písčité pláži, kde bydleli v bambusových chýších na muří noze. Invalidní vozíky musely být navíc vybavené pevnými postroji, do kterých se zapřahaly ženy ze skupiny jako sobi. Muži tlačili vozíky zezadu. Metodou héj

Foto: Štěpánka Trenz

rup jsme se společně přesouvali z chýší k oceánu. Milana Langer, jenž je od narození myopat kvadruplegik, takže se nemůže hýbat, jsme koupali přivázaného k bílé plastové židli.

RADOSTI A STRASTI

Skupina spolupoutníků, čítající deset žen a pět mužů – z toho dva na vozíku –, musela kvůli okolnostem probudit vnitřního Inda už během prvního dne. Po obvyklém popříletovém kulturním šoku jsme nevyspalí naskočili do vlaku z Bombaje do Čennaje a těšili se na poklidnou, šestadvacetihodinovou cestu napříč Indií. Záměrem bylo seznámit skupinu s místní kulturou pozvolna, z bezpečí klimatizovaného kupé. Osud tomu však chtěl jinak: v Čechách koupené lístky revidoři neuznali a vyhodili nás. Trvalo čtyři hodiny, než se nám podařilo vystoupit se skupinou rozptýlenou po celém vlaku a s rozloženými invalidními vozíky – každý nesl kolečko nebo jiný kousek.

Koupili jsme pak lístky do vagonu třetí třídy, takzvaného prasečáku, a čekali do půlnoci na další vlak. Bivakování na nádraží v Púně doplňovalo zpívání a kytara, vše za pozornosti zvědavých Indů. Účastníkům se začala vracet dobrá nálada... Než přijel přeplněný vlak. Bloudili jsme po vagoněch, na jejichž podlaze spala na novinových papírech spousta lidí.

Všichni s hrůzou zjistili, že nastal obávaný okamžik, kdy budou muset probudit svého vnitřního Indu. Indové byli nesmírně vstřícní, podělili se o noviny a my se zasunuli pod sedadla nebo do uličky u záchodů, kde ještě nebyla vrstva těl tak vysoká. Část skupiny doprovázela vozíčkáře v domněni, že ve vagonu pro handicapované bude o trochu víc místa. Ošklivě se mylili. V Indii je všemožně postižených více než kdekoli na světě. Podařilo se nám natlačit se tam až s pomocí indické policie. Díky za to!

Foto: Marek Dohnalík

Foto: Štěpánka Trenz

Foto: Štěpánka Trenz

Foto: Markéta Černocká

Foto: Markéta Černocká

A tak nás čekala dlouhá cesta na plechové podlaze malého vagonu, kterému naši vozíčkáři říkali pracovně kripplárium. Tuto zkušenost výstižně shrnula spolupoutnice Marcela Kovačičinová: „Když tohle přežijeme, nemám hranice. V celém světě jedu kamkoli!“

ZA ÚPLŇKU...

Zkušenosti z vlaku se hodily ve městě Tiruvannamalai na úpatí hory Arunáčaly. Při běžném úplňku jde na posvátnou pouť kolem hory deset tisíc lidí. Když se koná festival Dípam, vzroste jejich počet na tři miliony. My jsme za vozíky uvázali dvě růžová lana s kravskými zvonce, jichž se drželi členové naší skupinky jako klíšťata, aby se v davu neztratili. Sedmnáctikilometrovou poutí jsme zvládli nesení okolním davem za zpěvu mantry Óm, namah Šivája a nadšeného povzbuzování davy bosých Indů. Zajímavý byl i výstup na

vrchol Arunáčaly, kde na svátek Dípam zažehli oheň, který hoří deset dní.

Milan se rozhodl zdolat horu alespoň do místa Mahárišio jeskyně Virúpakša. Pět mladých Indů, které zaplatil coby improvizované nosiče, ho vleklo na vozíku vzhůru. Lámanou angličtinou nám cestou unaveně říkali: „Pro nás, horaly z Tiruvannamalai, je to lehké! To jen vy, Západáni, si myslíte, že je něco složité. My myslíme Šivu, kráčíme Šivu. Šiva je v naší mysli, v srdci i ve svalcích!“

KDO JSEM JÁ?

K Arunáčale nás přitahuje učení Ramana Mahárišioho díky zásadní otázce: „Kdo jsem já?“ Hora Arunáčala je s Mahárišim totiž provázaná. Na ní žil, meditoval a spočíval v hlubokých stavech samádhi. Původní ášram Skanda a jeskyně Virúpakša vyzařují dodnes silnou energii. V Tiruvannamalai jsme navštěvovali také

každodenní tiché daršany žijící světice Šivy-Šakti Ammy.

V jižní Indii plane pět obrovských silových míst – chrámů zasvěcených pěti elementům – Zemi, Ohni, Éteru, Vodě, a Vzduchu. Tiruvannamalai s Arunáčalou hostí Oheň. Vstoupili jsme i do chrámu Země – v Kančipurmu dostali pozhennání chobotem od chrámových slonů, pobýli v Aurovillu – městečku ve tvaru galaxie... Cestou jsme se zabývali Štěpánčinými konstelacemi, učili se zpívat indické mantry, téměř denně probíhala vzájemná sdílení.

Během putování jsme natočili i film zaměřený na cestování s vozíčkáři. Snad bude inspirovat všechny, kdo si chtějí splnit sen.

**Markéta ČERNOCKÁ
a Štěpánka TRENZ**

www.praminky.cz

www.terapie-tmou-u-stedricha.webnode.cz